

Teszt: Panasonic Leica DG Vario-Elmarit 8-18 mm F2.8-4 ASPH.

A Panasonic teljes mellszélességgel elkezdte ontani magából a jobbnál-jobb, időjárás- és fagyálló objektíveket, amit nagy valószínűséggel javarészt a [DMC-GH5](#) megjelenésének köszönhetünk. A gyártó ennek hatására felújította egy pár régebbi optikáját (pl. a 12-35 mm F2.8-at, vagy a [100-300 mm F4-5.6](#)-ot), és olyan új modelleket mutatott be, melyek láttán könnybe lábad a fotórajongók szeme (lásd például a [12 mm F1.4](#)-et, a 12-60 mm F2.8-4-et, vagy a [42,5 mm F1.2](#)-t, hogy csak párat említsek). A mostani 8-18 mm F2.8-4-gyel pedig a 12-60 mm F2.8-4 által indított, fényerős, de közben kellemesen kisméretű és könnyű m4/3-os lencserendszerek sora folytatódik, amit a későbbiek során majd (valószínűleg) egy teleobjektív is követni fog. De hagyjuk a találgatást, nézzük, mit nyújt a Panasonic-Leica kooperációjában született **Vario-Elmarit 8-18 mm F2.8-4 ASPH.**

A Vario-Elmarit 8-18 mm F2.8-4 ASPH. kisfilmes formátumra vetítve a klasszikus 16-35 mm-es zoomobjektívek átfogását nyújtja, itt viszont a 18 mm-es végső érték miatt egy milliméterrel tovább, ekv. 36 milliméterig nyújthatunk – igaz, ez az egy milliméter ezen a gyújtótávolságon sok vizet nem zavar; jobban örültem volna, ha inkább a nagylátó végén kapunk, azaz veszünk egy tized centit, mert ott minden hangyaf*sznyi rengeteget számít! Ezt a lépést viszont valószínűleg a még versenyben lévő 7-14 mm F4 miatt nem tették meg a mérnökök, pedig

illene már nyugdíjba küldeni azt a „Matuzsálemet” (szinte bejelentése óta birtoklom, és imádom, pedig vannak hibái).

Igényes, fémből kialakított tubust kapott a Vario-Elmarit 8-18 mm F2.8-4 ASPH., ami ráadásul végre időjárásálló, azaz megfelelően szigetelt vázra csavarva akár erősen ködös, párás, szemerkélő esős, esetleg havas időben sem kell lemondani a használatáról. Kezdő fényértéke F2.8-ról indul 8 mm-es állásban, ami azonban nagyon gyorsan le is csökken: a zoomgyűrű forgatásával kb. 8,3 mm-nél már F2.9, 8,5 mm-nél már F3, 8,9 mm-en már F3.1, 9,9 mm-en F3.2, 11,3 mm-en F3.3, 11,9 mm-en F3.4, 13 mm-en F3.5, 14 mm-en F3.6, majd végül 18 mm-en már csak F4. A rekesz a teljes tartományban legfeljebb F22-ig szűkíthető, amely érték szerintem már fölösleges, mert F16-on már erőteljes a diffrakció hatása (F11 környékétől kezd láthatóvá válni a kép „tompulása”).

Optikailag eléggé összetett a kis nagyító felépítése, hiszen összesen 15 lencsetagot építettek a tubusba. A tíz csoportba rendezett elemek közt megtalálható 1 db aszférikus ED, 3 db aszférikus, 2 db különösen alacsony szórású ED, és 1 db ultra alacsony szórású UED is. A Vario-Elmarit 8-18 mm F2.8-4 ASPH. legkisebb tárgyátvája 23 cm a szenzor síkjától mérve, így akár makrózni is lehet vele. 88 x 73,4 milliméteres terjedelméhez 315 grammos tömeg társul, de igazi érdekessége, hogy szűrőzhető: a frontlencse elé egy 67 mm átmérőjű filter csavarható fel!

Az élességállítás belsőleg történik, zoomoláskor pedig az első lencsetag végez pumpáló mozgást. Körülbelül 15-16 mm-es állásban található legmélyebb pozíciójában a frontlencse.

Az optika a bajonettes végén egy záró-lencsével van ellátva, így por hátulról nem juthat be a tubus belsejébe. A foglalatot egy lágy gumigyűrű veszi körül, ami meggátolja a nedvesség bejutását a rendszerbe. Magán az objektíven csupán egyetlen egy kapcsolót találunk: az AF/MF közti váltásért egy határozott mozgású, de kisméretű csúszó-kapcsoló felel.

A Vario-Elmarit 8-18 mm F2.8-4 ASPH.-hoz gyárilag jár a napellenző, ami bajonettes foglalattal rögzül az objektívhez. Ha a napellenzőt rácsavartuk a tubusra, akkor az egy halk kattanással jelzi, hogy reteszelt. A retesz egy a napellenző oldalán elhelyezett nyomógombbal oldható, ennek megnyomása közben lecsavarható az a tubusról.

A Panasonic Leica Vario-Elmarit 8-18 mm F2.8-4 ASPH. mindkét gyűrűje – mármint a fókusz- és a zoomgyűrű – kellemesen fékezett, így könnyen és pontosan mozgatható. Mint az összes autofókuszos m4/3 objektívénél, úgy itt is

elektromechanikus a fókuszgyűrű jellege, tehát közvetlen összeköttetés nincs a gyűrű és a lencsét mozgató mechanika között. Ennek a rendszernek tehát itt is élvezhetjük összes áldását és átkát egyaránt..

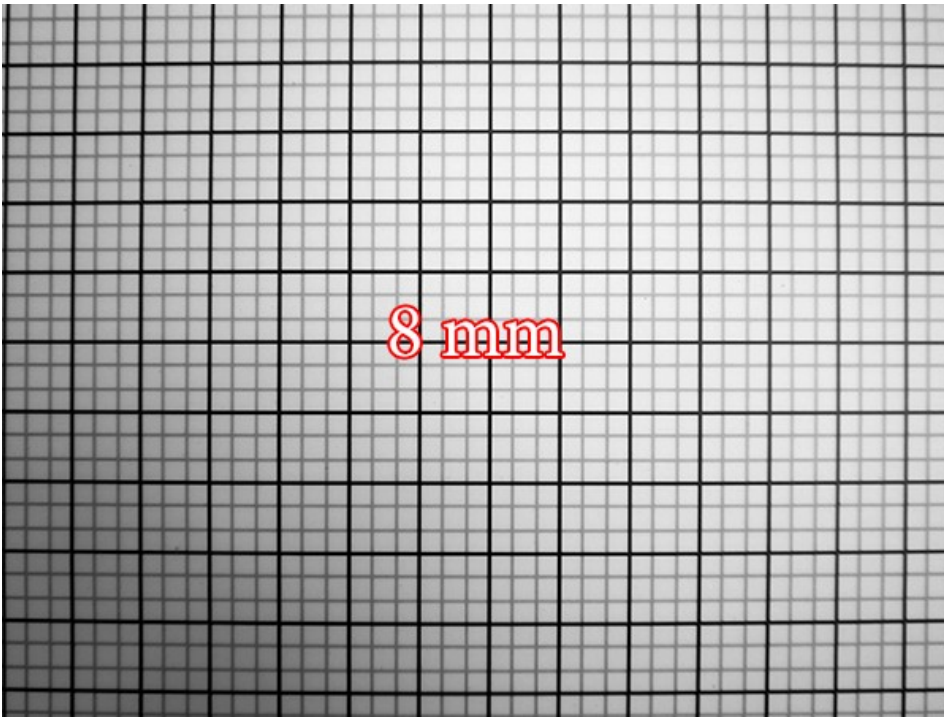
A Vario-Elmarit 8-18 mm F2.8-4 ASPH. nem egy nagytestű objektív, ennek ellenére elsősorban a G6/G7/G80, valamint a GH3/GH4/GH5 vázoknak áll jól, ezekkel cseppet sem orrnehez a rendszer.

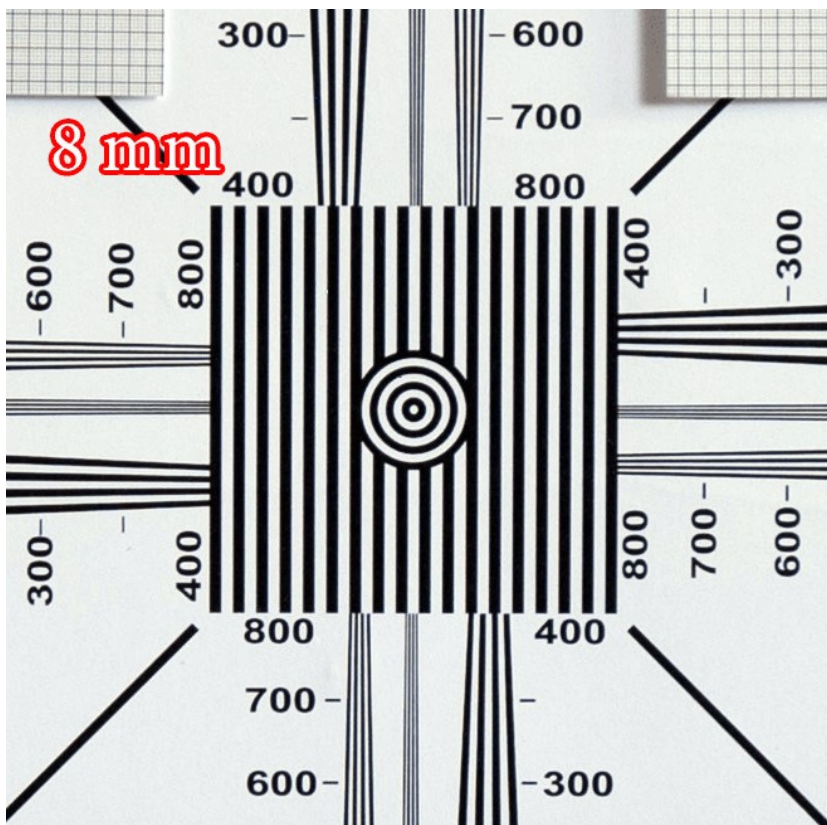
Egyébként a Panasonic Leica Vario-Elmarit 8-18 mm F2.8-4 ASPH. nem sokkal nagyobb a régebbi 7-14 mm F4-nél, ami külön kellemes meglepetés volt:

No, ha már az objektív külsejét kiveséztem, lássuk, hogyan teljesít az optikai része a terméknek! Mint általában, úgy ennél a lencserendszerrel is arra voltam kíváncsi, milyen mértékű a torzítása, mekkora a peremsötétedés, van-e színhibája (CA, PF), mennyire érzékeny az oldalirányú fényre (becsillanás), illetve – zoomobjektívről lévén szó – központos-e zoomolásakor. Nyilván a képélessége, kontrasztja és színvilága is érdekes, de azok a képmintákból kiderülnek, [amiket erre felé találtok](#) (teljes felbontásban, épp EXIF adatokkal együttesen tölthetőek le a fotók).

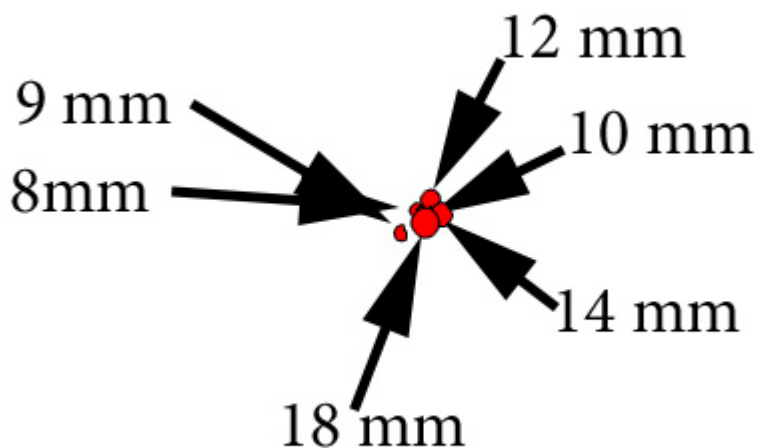

A fenti animáción látszik, hogy nyolc és kilenc milliméteres állásban csak minimális hordótorzítás jelentkezik, ám e fölött már minden „egyenesbe” kerül. A Raw Therapee képfeldolgozó szoftverrel megnyitva jelentős mértékű a hordózás, ami csak 14 mm-től szűnik meg. Ennek azonban semmi jelentősége, hiszen a m4/3 rendszerben a képjavító profilok bele vannak égetve a RAW fájlalba.

A Panasonic Leica Vario-Elmarit 8-18 mm F2.8-4 ASPH. nem teljesen parfokális, mert például ha 8 mm-en állunk élesre, akkor a 18 mm-es állásban lesz életlen a kép. Ez a megfigyelés többszöri próbálgatás után is megállta a helyét.

Frontlencse 40 cm-re a tesztábrától

Szinte az összes zoomobjektív középpontja elmozdít valamelyest zoomolás közben. Nem kivétel ez alól a Vario-Elmarit 8-18 mm F2.8-4 ASPH. sem, noha az elmozdulás mértéke igen apró.

A peremsötétedés az összes gyújtótávolságon ugyanúgy alakult: teljesen nyitott rekesznél volt látható némi vignettálás, ami kb. egy-másfél FÉ íriszszűkítéssel eliminálható volt. Csak a zoomtartomány két végén látható peremsötétedést bemutató animációt tettem fel ide, a többi [képminták könyvtárában](#) található, ide kattintva.

Értékelés

A Panasonic Leica Vario-Elmarit 8-18 mm F2.8-4 ASPH. a régi 7-14 mm F4 luxus kivételének tekinthető, hiszen tudja mind azt is, amit a korábbi modell nem: időjárásálló, szűrőzhető, levehető a napellenzője, és nem utolsósorban kevésbé érzékeny az oldalirányból érkező fényre (becsillanás szempontjából). Igaz, cserébe le kell mondanunk egy (full frame-re vetítve két) milliméternyi nagylátóról, és mélyebben a zsebünkbe kell nyúlni, hiszen a Vario-Elmarit 8-18 mm F2.8-4 ASPH. jelenleg majdnem 80 000 forinttal drágább, mint a 7-14-es. A képminőség a teljes tartományban nagyon jó, a képek már nyitott rekesznél is élesek, részletgazdagok. Az F2.8-nak kissé marketingszaga van, hiszen ha csak egy hajszálnyit is tekerünk a zoomgyűrűn, máris esik a kezdő fényérték. Beépített képstabilizáció továbbra sincs, ami az új Panasonic vázak szempontjából nem is fontos, hiszen azok eleve rendelkeznek szenzormozgatásos rendszerrel. A felépítés minősége – már amennyire azt kívülről meg lehet állapítani – nagyon jó, a Panasonic Leica Vario-Elmarit 8-18 mm F2.8-4 ASPH. egy örök darabnak tűnik. Ha most állnék vásárlás előtt, gondba lennék, mert bár nekem minden milliméter fontos a nagylátószög miatt, de a 8-18-asnak olyan sok előnye van a 7-14-hez képest, hogy még a felár ellenére is több álmatlan éjszakám lenne a döntésképtelenségem miatt. Ha **GH5**-öm lenne, akkor egyértelmű a válasz: **KELL** a Panasonic Leica Vario-Elmarit 8-18 mm F2.8-4 ASPH.! Tőlem megkapja az „**Aranyérmét**”, hiszen igazi „**Kedvenc**” lett a nálam töltött idő alatt.

Panasonic Leica Vario-Elmarit 8-18 mm F2.8-4 ASPH.

A Panasonic Leica Vario-Elmarit 8-18 mm F2.8-4 ASPH. objektívet a [Panasonic Magyarországi képviseletétől](#) kaptam tesztre.